

A nagy szakadás, avagy Isten le, - és elválasztása

Magyarázó bevezetés prédikációhoz

[Neil Degrasse Tyson](#) a New York Times 2017 best sellerének a *Ha felfal egy fekete lyuk és egyéb kozmikus komplikációk* címet adta. Hipotetikusán a legtöbben azt gondolják, hogy ha valaki beleesne egy fekete lyukba akkor azonnal megsemmisülne, atomjaira, sőt elemi részecskéire szakadna szét, semmivé széthullva. Egyes tudósok szerint azonban, amikor egy feketelyuk elnyel kettéhasad a valóság. Abban a pillanatban tehát, hogy valaki „belép” egy fekete lyukba, a valóság nyomban kettészakad két egymással homlokegyenest ellenkező szcenárióra: egyrészt az illető azonnal elégne, másrészt viszont sértetlenül belemerülne a fekete lyukba. Az ott elnyelt dolog nem semmisül meg, hanem annak minden információja szétterjed a fekete lyuk felületén.

Két egymást kizáró valóság, ami jelen felfogásunk szerint nem létezhet egyszerre, hanem, vagy csak az egyik, vagy csak a másik. Miként lehetséges mégis ez a kettős, de számunkra egy időben történő létezés? Felettébb nagy titok, hogy miként jelenik meg és létezhet egy időben bennünk, a romlandóban és mulandóban valami, ami ellentétje mindannak, amik e mostani mulandóságunkban vagyunk, vagyis az örök és nem romlandó élet a halál testében (Róm 7:24)? Krisztus keresztje, a váltság nem egy történelmi emlék, nem egy jelkép, nem egy szuvenir, nem egy amulett, nem valami statikus halott dolog, hanem az egyetlen nyitva tartott, működő és élő kapu arra, hogy a mindenkori ember az élő Isten színe elé lépjen.

Én vagyok az ajtó, - mondta az ő nyájának! Ő az a tüzes ajtó az Éden kapujában, amelyhez a rettegő Ádám többé soha nem közelített. Ő kérdezi meg ma is tőlem és tőled, hogy te is el akarsz hagyni, te is el akarsz menni, távozni (Ján 6:67)? Különben is „ki lakhat közülünk megemészto tőzzel és ki lakhat közülünk örök hősséggel (Ézs 33:14)?”

Amikor tehát az Isten beszéde azt mondja, hogy Krisztus tőzzel keresztel (Máté 3:11; Lk 3: 16), akkor ez nem valami jelképes beszéd, hanem a Szentléleknek átlényegítő munkája. Amiképpen a tűz alakít át mindent a maga lényegévé, hasonlóképpen alakít Szentlélek bennünket krisztusiakká, ez pedig élő, eleven tűz.

Ha szerelem lángja (Én 8:6) egy testté egyesíti a férfit és a nőt, mit cselekszik az Isten szerelmének lángja (János 3: 16; Róm 1:7;), a Krisztus bennünket szorongató szerelme (Ef 1:6; 2Kor 5:14)? Pál apostol válasza erre az, hogy egy testté egyesít Krisztussal (Ef 5:32), ami felette nagy titok!

Amint mondtam tehát a megfeszített Krisztus nem egy statikus halott valami, hanem a mindenkori „Krisztus-misztérium”, ami most is és még mindig az Isten aktív cselekvésének eseményhorizontja, a Krisztust követő keresztyén és a Jézus tanítvány tanú egyetlen lehetséges élet tere, az a tér-idő, ahol az Úr velünk van és szüntelenül cselekszik.

Igen Ő megemészto és mindent magába elnyelő, mindent a maga lényegévé átalakító megemészto tűz, de Isten ez által az elnyeletéssel, az élő Isten cselekvésének eme eseményhorizontjában visz át bennünket a halálból az életbe (Jn 5: 24-25), helyezi mögénk a halált (Luk 2:26; 9:27; Ján 8:51, 2Tim 1:10 és Zsid 11:5), előnkbe pedig Krisztust, az örök üdvösséget, azaz újjá teremt bennünket.

Mindezt a keresztyén teológia fogalmával kifejezve, váltságnak nevezzük. Isten tehát az Apostoli hitvallásban is összefoglalt és megvallott váltsággal teremtett újjá! Ez az, amit Pál Krisztus-misztériumnak nevez.

Összefoglalva tehát az a végtelenül nagyobb hatalom, amely teljesen elnyelve a maga hatalmában tart a Krisztus feltámadás által láthatóvá lett élete, az új és romolhatatlan teremtés. Visszatérve pedig égető nagy kérdésünkre, hogy ezt a természetfeletti, az emberi értelmünkkel inkompetens és a logikánk számár megfoghatatlan új életet mi kapcsolja mégis össze bennünk a biológiai fizikai testünkkel és azon keresztül pedig az értelem, érzelem, - és tapasztalati

világunkkal, a fentiek alapján azzal válaszolom meg, hogy ez nem más, mint a számunkra kikutathatatlan elnyeetés, ami a hit-bizalommal együtt a Szentlélek munkája, amiről sejteni véljük, hogy 100%-ban az.

Erőtlenség és erő, elnyeetés és újjáteremtés egyugyanazon folyamat *eseményhorizontjának*¹ a két oldala és két egymásba torkolló dimenziója. Megnyilvánulásában erős kölcsönhatású, de Szentlélek nélküli (1Kir 19:11-12) másodlagos erő. Rejtett megnyilvánulásában viszont gyenge kölcsönhatású, de elsődleges és Szentlelkes (1Kir 19:13) erő, az élő Isten egy ugyan azon munkaterületének két egymásnak ellent mondó dimenziója.

Paradox módon kaotikus rombolásnak vagy titkos rothadásnak látszik, de ez a bizonyos *eseményhorizont* még sem kaotikus, ellenkezőleg, az Isten által előre megtervezett, sőt művészien megkomponált és minden apró részletében a személyes kontrollja és vezetése alatt van, hogy az élet álljon elő ott, ahol a halál látszik munkálkodni. „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van (...)”, – mondja a lelki ének!

Ennek az említett „személyes kontrollnak” a neve Krisztus és az Ő teljhatalmú uralma (Mt 28: 18). Ez a hatalma szavával (Zsid 1:3) lebonyolított uralom a tűz abszorpciójaként működő váltság, a szimfóniaként megkomponált dekonstrukció, amit mi értelemmel és érzelemmel bíró teremtmények e világi létünkben csakis Szentlélek által fogunk fel, és némiképp az erőtlenségeinkben és tudatosult elmúlásunk halálával tapasztalunk meg, de mindez egyben szerves és elválaszthatatlan része a minden értelmet felül múló teljes újjáteremtésünknek is.

¹ **Eseményhorizont:** A fekete lyuk határvonala, határfelület a fekete lyukak körül, azon pontok összessége, amelyekben a [gravitáció](#) már olyan erőssé válik, hogy még a [fény](#) sem képes onnan kijutni. A fekete lyukak tömege olyan nagy, és méretük ehhez képest olyan kicsiny, hogy semmilyen [anyag](#) vagy sugárzás nem tud eltávolodni tőlük. Ezt úgy is meg lehet fogalmazni, hogy az eseményhorizont mögött a [szökési sebesség](#) nagyobb a fénysebességnél. A **fekete lyuk** a [téridő](#) olyan tartománya, ahonnan az erős [gravitáció](#) miatt semmi, még a [fény](#) sem tud távozni. Félklasszikus szemléltetése szerint olyan [égítést](#), amelynél a felszínre vonatkoztatott [szökési sebesség](#) eléri vagy meghaladja a [fénysebesség](#) értékét.^[1] Azonban a fekete lyukban - az eseményhorizont mögött - nincs valódi égítést: a fekete lyuknak nincs belső szerkezete, kifelé pedig csak a tömege, töltése és perdülete nyilvánul meg ([kopaszági elv](#)).

Létezésüket az [általános relativitáselmélet](#) jósolta meg. Fekete lyuk keletkezik akkor, ha egy véges tömeg a [gravitációs összeomlásnak](#) nevezett folyamat során egy kritikus értéknél kisebb térfogatba tömörül össze. Ekkor az anyag összehúzódását okozó gravitációs erő minden más anyagi erőnél nagyobb lesz, s az anyag egyetlen pontba húzódik össze. Ebben a pontban az általános relativitáselmélet szerint bizonyos fizikai mennyiségek (sűrűség, téridőgörbület) végtelenné válnak (lásd: [gravitációs szingularitás](#)). A szingularitást körülvevő térrészben a gravitáció olyan erős, hogy onnan sem anyag, sem [fény](#) nem szabadulhat ki. A fekete lyuk-tartomány határát két jellegében eltérő módon határozhatjuk meg.^{**}^[2] ^{**}^[3] A közgondolkodásban elterjedtebb [eseményhorizontot](#) a teljes téridő ismeretében a végtelenbe elszökni képes legbelső fénysugarak határozzák meg. A látszólagos horizont meghatározásához ezzel szemben nem szükséges ismernünk a teljes megoldást: a látszólagos horizonton belülről kibocsátott fénysugarak a szingularitás irányába indulnak el. Stacionárius fekete lyukak esetén a két meghatározás azonos eredményre vezet, de például a sugárzást tartalmazó Vaidya-téridőben a két meghatározás két különböző felületet eredményez. A fekete lyukon belülré kerülő anyag vagy sugárzás elkerülhetetlenül belezuhan a szingularitásba. (<http://www.dunakanyar.net/~di/htmek.htm>) A fekete lyukakban a gravitáció minden más erőt felülmúl, s az anyag egy számunkra ismeretlen, végtelenül sűrű állapot felé omlik össze, amit szingularitásként írhatunk le. A fekete lyuk a térnek e szingularitás körüli tartománya, az eseményhorizont sugarát pedig az ún. Schwarzschild-rádiusz adja meg, ami viszont a tömegtől függ. (Ha az illető anyag a Schwarzschild-rádiusnál kisebbre préselődik össze, akkor haladja meg a szökési sebesség a fény sebességét.) A Nap Schwarzschild-rádiusza mintegy 3 km, a Földé pedig 1cm lenne.

* Összehasonlításképpen: a Földön a szökési sebesség (az úgynevezett második kozmikus sebesség) mindössze 11,19 km/s, és a jóval nagyobb tömegű Nap vonzását is le lehet győzni 617 km/s sebességgel. S mivel a fénynél semmi sem haladhat gyorsabban, a fekete lyuk gravitációs teréből semmi sem távozhat el (ez nem pontosan igaz, lásd Hawking elméletét), még a fény sem, innen származik a fekete lyuk elnevezés.

** Hawking, S. W.: *The Large Scale Structure of Space-Time* (angol nyelven). Cambridge Core

*** Griffiths, Jerry B.: *Exact Space-Times in Einstein's General Relativity* (angol nyelven). Cambridge Core

Az antikrisztusi korszellem a mulandóságukban feltartoztathatatlanul kibontakozó Isten természetfeletti országát, egyáltalán nemlétezőkét jeleníti meg, tudati, gondolkodási, tapasztalti és érzésvilágunkban. Propagálja mindezt tüzzel és vassal, kényeztetéssel és hazugsággal.

De miért küzd valami ellene, ami állítása szerint nem is létezik, ha csak nem azért, mert maga is elnyeltetése (lat. abszorbeálásának) legutolsó szakaszába érkezett?²

Az Antikrisztus abszorpciójának eseményhorizontján a téridő meghajlik, sőt annyira torzul, hogy a valóságos valóságnak pontosan az ellenkezőjét tapasztaljuk! Az egy valóság kárpitja³ tehát kettéhasad az egymással homlokegyenest ellenkező és egyszerre történő eseményre, egyszerre kibontakozó történésre (Máté 27:51-53). Így tűnik elő tapasztalásunk horizontján a kettőzött valóság (Máté 27:54), melyek közül az egyiket választanunk kell! Máté így jegyezte le nekünk a fizikálisan is megtapasztalható kettőzött valóságot:

„Hat órától pedig kilenc óráig sötétség lett az egész földön. Kilenc óra tájban Jézus hangosan így kiáltott fel: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” Azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Némelyek pedig az ott állók közül, akik ezt hallották, így szóltak: Illést hívja. Egyikük nyomban odafutott, vett egy ecettel teli szivacsot, és egy nádszállra tűzve inni adott neki. A többiek pedig ezt mondták: Hagyd el, lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa! Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét. És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. A föld is megrendült, és a sziklák megrepedeztek. Sírok nyíltak meg, és sok elhunyt szent teste feltámadt. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. A százados pedig és akik vele őrizték Jézust, látva a földrengést és a történeteket, igen megrémültek, és azt mondták: Valóban Isten Fia volt ez!” Máté 27: 45-54.

Nagypénteken tehát a kereszt tövében minden borzalmat végig néző római százados szemtanú a hit-bizalommal választott és így szólt:

- „Bizony, Istennek Fia vala ez!” Márk 15:39.

Szeretett testvéreim! Bizonyára voltunk már olyan moziban, ahol a vetítés három dimenzióban történt. A mozijegy kiváltásakor ahhoz a filmhez egy szemüveget is adtak. Kíváncsi lévén kísérleteztem azzal, hogy milyen a látvány a szemüveg nélkül. Igen! A 3D szemüveg nélkül a látvány homályos, kettőzött, kusza és iszonyatosan fárasztó; olyan érzése támad az embernek, mintha a széteső képvilággal együtt maga is szétesne. A 3D szemüveg viszont mindent a helyére tett, mélységet, magasságot, hosszúságot és szélességet adott a mozgókép által előált világnak. Számunkra ez a szemüveg az Isten beszéde és az Igével mindig együtt munkálkodó Szentlélek! *„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.” Zsid 4:12.*

Számunkra ez a bennünket az egzisztenciánk forrásáig átjáró Ige teszi egésszé, egységessé, értelmessé e jelenvaló és megkettőzöttségében gonosz világot! Szeressük hát ezt az Igét, akkor is, ha teljesen kikészít!

² És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemész az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével. 2Thess 2:8. Az Antikrisztust a Krisztus szája semmisíti meg!

³ Az evangéliumok beszámolójában nagypénteken ilyen volt a kettőzött valóság realitása: „És íme a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; És a sírok megnyílnak, és sok elhunyt szentnek teste föltámad. És kijöven a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Máté 27:51 -53; Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. És a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada. Látván pedig a százados, aki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! Márk 15:37-39; És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja közepén ketté hasada. Luk 23:45; „Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő [út] gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által (...).” Zsid 10:19.

Megkettőződött világunk eseményhorizontjának a mullandóság felőli oldaláról a valóság úgy jelenik meg, hogy Jézus a halálra méltó bűnös, a sziklasírba bepecsételt halott és messiásként ő a keresztre feszített vesztes Krisztus, ugyanakkor, a helyére előlépő gonosz, neve szerint Antikrisztus, ő tehát az, aki igazságosnak, igaznak és még örök győztesnek is látszik. Ezt az érzékeinkkel tapasztalható látszat igazságot cáfolja meg a Jézus feltámadásának érzékeinkkel felfoghatatlan valós valósága, miközben és ugyanakkor a gonosz győztesnek látszó jelenvaló világa, szédületes gyorsulással szakad és omlik szét atomizált darabjaira.

Keresztyénként ennek a két egymásnak feszülő erőnek és valóságnak a leghevesebb harc vonalában, a legélesebb metszéspontjában és a legizzóbb fókuszában élünk! Ugyanannak az eseményhorizontnak tehát az örök élet felőli oldalán a gonosz örökre elnyeletetik, Isten pedig örökre megdicsőül minden ő munkájában és művében,⁴ mindeközben mi a Lélek eme eseményhorizonton történő munkája által, amíg csak el nem jön a Vég, folyamatosan elveszítettünk és megtaláltatunk! Akkor hát ne vedd el az „Ige szemüvegét”, ami által mindez láthatóvá lesz, hanem sürgősen vedd magadhoz, hogy láss és higgy! (János 20: 25;27 és 29)

A nagy szakadás, avagy Isten le, - és elválasztása

A 2021. július 18 urnapi istentisztelet énekei: 68; 328 és 393.

Köszöntés: Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak. Róma 8: 28.

Ige: Kérünk pedig titeket, atyámfiaink, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nekünk [tulajdonított] levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem [jön az el addig], mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. 2Thess 2:1-4.

Szeretett testvéreim! Amiképpen az énekekben is énekeltük és ahogyan az ige első felében is hallottuk, mindaz, ami itt történik az Úr napján, az ige hallgatása közben ezen az istentiszteleten, azt a célt szolgálja, hogy mi elkészíttessünk az Úr Jézus Krisztus számára, arra a napra és órára, amelyben értünk jön, hogy magához vegyen. Minden, ami az életünkben történik ezt a célt szolgálja, akkor is, ha mi ezt nem gondoljuk végig tudatosan, sőt egyenesen el is felejtjük, mert úgy teszünk, mintha az Urunk az ígérését nem váltaná be és valahogyan itt felejtve nem jönne el értünk. Bizony eljön, már a küszöbünkön áll, ő sokkal közelebb van hozzánk, mint gondolnánk!

A térbeli és időbeli közelsége viszont a mi ő hozzá való elmenetelünket illetően rajtunk nem segít, hanem csak akkor részesülünk a vele való elmenetel hatalmas szabadításában, ha Szentlélek csodálatos munkája által Isten nemcsak kihív és elhív magához, hanem elválaszt magának, leválaszt erről a világról, kivesz belőle és így vesz önmagához. Ez az a folyamat, amit szintén Pál a házasság analógiájával Krisztusra és az egyházra alkalmazva így tanít bennünket:

„Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzól szólok.” Ef 5:31-32.

⁴ Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávettetett annak, aki neki mindent alávettetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. 1Kor 15:28.

Az elhagy ige görög megfelelője itt a **καταλείπω** (kataleipó), a kata⁵ és a leipó⁶ szavak együttesese, a jelentése pedig: elhagy, otthagyl, hátrahagy, maga után hagy, magára hagy, nem törődik, elhanyagol; passzív alak: ottmarad, visszamarad, egyedül marad; hátra van. Ugyan ennek a szónak a héber megfelelője az **כִּי־יָ** ('ázab) I. alapjelentés Kal 1) hagy, elhagy, otthagyl, magára hagy, rábíz, ráhagy, felhagy, meghagy 2) cserbenhagy, elpártol, lemond 3) elenged vkinek vmit, enged csinálni vmit Nifal 1) elhagyatyl, magára hagyatyl, hátrahagyatyl Pual 1) elsivárosodik, elsivatagosodik jelentésekkel bíró ige.

Az a nagy elszakadás tehát, amiről Pál tanított Thesszalonikában két nagy részből áll, de nekünk ezt a kettőt most együtt kell látnunk. Egyfelől, amiképpen nagypénteken, úgy történik most is a Krisztus uralmától való elszakadás a létezésünk minden dimenziójában, ugyanakkor és ugyanúgy mindenre kiterjedve történik viszont a váltság bennünket Krisztus Urunkhoz felemelő vonzása (Ján 12:32) is!

A váltság vonzásának egyik fele tehát az a szakadás [**ἡ ἀποστασία, -ας** (hé aposztaszia⁷ asz) 1) elszakadás, eltávolodás, elpártolás], ami elvégeztetett, azaz a váltságban beteljesedett.

„Az ember Fia emberek kezébe adatik; [**נָתַן** (nátan), vagy **παράδομι** (paradidómi)]; (...) és megölik őt (Máté 17:22-23) – mondta Jézus a tanítványainak. Figyeljünk jól oda Mindenható Urunk szavaira, hogy ez az átadás kizárólag az élő Isten cselekvése! „Nem a világ nyer hatalmat felette, hanem (...) a befogadására rendelt övéi szolgáltatók ki és adják fel Jézust.

(...) Nem akarják, hogy továbbra is a terhükre legyen. **מַטְלָאָה** (mattolá'áh) 1) „mi[lyen] fásasztó!”, „micsoda teher!”, - olvassuk Malakiásnál. Malakiás 1: 13. (...) Jézus (Krisztus) átadása (tehát) ezt jelenti: Többé nem kiállni mellette, kiszolgáltatlani a nyilvánosság gúnyolódásának és a tömegek istenkáromló hatalmának; engedni, hogy a világ kénye-kedve szerint bánjon vele, többé nem támogatni (...) Jézust.”⁸ Leszaggatni magunkról igáját (Zsoltárok 2), eldobni magunktól keresztjét (Máté 10:38)! Azt jelenti ez, hogy többé nincs senki, egyetlen anyaméh vagy szív sem, aki önmagában éltetné, aki oltalmába fogadná Őt, hogy

⁵ **κατά** (kata) birtokos esettel: 1) le, alá, felé, -ra/re 2) ellen 3) vmire tekintettel, vonatkozóan, illetően 4) ellen tárgyesettel: 5) át, keresztül, szerte, vmin végig- 6) mellett, szemben, közelében 7) alatt, közben (idő) (G3677-tel: álomban) 8) -ért, végett 9) szerint, értelmében; vminek megfelelően, módjára 10) -ként (G2250-nel: naponta, nap mint nap) 11) körülbelül, mintegy 12) összetételben: le; szemben, ellen; egészen, teljesen

⁶ **λείπω** (leipó) 1) elhagy, otthagyl 2) passzív vagy személytelen alak: lemarad, elmarad vmiben, hújával van vminek, hibádzik vmiben

⁷ Apo + sztázis = el + állás valamitől, más platformra helyezkedni. tüntetően megkülönböztetett állaspontot képviselni; kiszakadva.

⁸ Ditrich Bonhoeffer: Jöjj velem. Luther-Harmat Kiadó Budapest 2020. oldal 110 (Április 9).

őrizze (1Móz 4:9) és megvédelmezze (1Mózes 19: 1-3)! Nincs többé olyan igaz ember, olyan közösség, társadalom, nemzet, ország, olyan szervezett erő, aki Krisztussal azonosulva védelmébe venné a keresztyéneket és az Isten evangéliumát.

A Krisztus elvetői (apo + sztázis = el + állás valamitől) más platformra, azaz fundamentumra helyezkedtek, s így tüntetően a Krisztusétól megkülönböztetett állaspontot képviselnek, az élet helyett a halált, Krisztus helyett az Antikrisztust, a krisztusi új ember helyett a bűn emberét, Isten igazsága helyett egy alternatív semmivel nem igazolható és bizonyítható valóságot!

A Lélek (...) nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak [ή αποστασία, -ας (hé aposztaszia asz) 1) elszakadás, eltávolodás, elpártolás] a hittől, hogy hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyeljenek. 1Tim 4:1. Amikor az emberek már semmiben nem akarnak Krisztus Jézushoz hasonlatosakká lenni előáll a bűn emberének prototípusa, a Szentléleknek ellene álló, a Szentlélekistennek hadat üzenő veszedelem fia (καὶ ἀποκαλυφθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνομίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας.), melynek hasonlatossága által „lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéketeletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői (...). Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de annak erejét megtagadták.” 2Tim 3:2-5.

A templom kirakatában önmagát exhibicionista módon önmutogató bűn emberét és a veszedelem fiát tehát senki ne keresse önmagán kívül, hanem előbb mindenki magában keresse azt, mert ott van. Húsodban és véredben pöffeszkedik, hogy a Szentlélek templomát, a testedet Krisztustól elorozva bitorolja és elpusztítsa. Az átok és borzalom pedig ebben az, hogy észrevétlenül tudunk azonosulni a bűn emberével és a veszedelem fiával, ezt az alattomos azonosulásunkat pedig egyedül csak az Igével együtt munkálkodó Szentlélek leplezheti le, aki ezt már nem teheti meg, ha már nincs senki (Róm 3:11-18)⁹, aki Ő reá figyelne, a figyelem középpontjában ugyanis szüntelenül a hitető és gonosz lelkek és a tanításaik zsonganak (1Tim 4:1), most ebben a pillanatban is! Erre mondja az Írás? hogy „aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.” Jel 22:11.

Azt kérdezheti valaki, hogy miként lehetséges az, hogy a figyelmünk rétegtereit, vagy éppenséggel középpontját szüntelenül a hitető és gonosz lelkek lakják be és az ő vélt vagy valós tevékenységük töltse ki?

A megoldás annyira közvetlen, nyilvánvaló és megszokott, hogy tudomást se veszünk róla, hiszen ott van a házunkban, a szobánkban, az asztalunkon, a zsebükben és most már majdnem egész nap a kezünkben is. Figyelmünk a médiumok által mesterségesen kreált, de rendkívüli gravitációs vonzással bíró térben raboskodik szinte állandóan és szüntelenül.

Amiképpen a Föld gravitációs vonzását csak rendkívüli ellenerővel tudjuk legyőzni, éppen így saját erőből nem tudjuk kiszakítani magunkat a figyelmünket és a gondolatainkat is fogva tartó virtuális információs eseménytérből.

Mi lényegében az, ami figyelmünk, gondolataink és főleg a többnyire mesterségesen teremtett vágyaink által fogva tart?

Ez nem egyéb, mint az Isten váltsága következtében megkettőződött világunk mely elmúlása feneketlen örvényének peremén táncoló! Ez egyfelől világunk létező történő eseményeinek információvá és pixelekre zsugorított leképződménye, másfelől és ugyanakkor egy fiktív jövő megfoghatatlan és elérhetetlen projekciója, mely felé állítólag nekünk törekednünk kellene. A

⁹ Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békeségnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemük előtt. Róm 3:11-18.

vélni látott jövő azonban valójában Krisztusban és váltságában már a befejezett múlt, az egyetlen igazság pedig az Isten evangéliuma. A teljes eddig megtörtént történelem és még a Krisztus uralma alatt történésre szánt dolgok, amelyek Urunk eljöveteleig kell megtörténnének, valójában hét pecséttel bepecsételt múlt. Az elvégzetetett váltság óta az egyedüli és kizárólagos jövő nem más, mint a halottak közül feltámadt, az Atya Isten jobbán teljhatalommal uralkodó, és a népéért visszajövő Krisztus, valamint az örökkévaló ország, amit az Őt szeretők számára készített! Rajta kívül nincs és nem létezik semmiféle jövő! Ne tulajdonítsunk igazságot a nem létező jövőnek és ne tulajdonítsunk jövőt a múlt igazságainak!

Tanuljuk hát meg végre testvéreim, hogy mi ne mondjuk jövőnek azt, ami Krisztusban már régen befejezett múlt! Ő már akkor mindent beleírt az élet könyvébe én rólam is, amikor napjaimból még egyetlen egy sem létezett. Beleírta fogantatásomat, testi-lelki és szellemi formáltatásomat és e világból való elmeneteletem is és mindent a saját vérével pecsételte be. Ne törjük fel ezt a pecsétet, hogy egy más jövőt írjunk a Bárány Jézus könyvébe, mert akkor kitöröljük nevünket az élők közül!

Ő rajta kívül és áldott szent váltságán kívül tehát mindaz, amit a világ „jövőnek” nevez, valójában az Isten evangéliumának és igazságának sátáni eseménylepellettel, hazugságokkal, csalásokkal, megtévesztésekkel, szemfényvesztésekkel, terrorral, erőszakkal, üldözésekkel, bábeli zűrzavarral, káosszal és anarchiával való eltakarása, az élő Isten cselekvésének elrejtésére, hogy igaz legyen Urunk Jézus szava, amikor így szól:

„Hasonlóképpen ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt. Bizony mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen nem múlnak el. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. Ahogyan Nőé napjaiban volt, úgy lesz az Emberfiának eljövetelkor is. Mert amint az özönvíz előtti napokban ettek, ittak, házasodtak, és férjhez mentek mind ama napig, amelyen Nőé bement a bárkába, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is. Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik otthagyatik. Két asszony örül kézimálommal, az egyik felvételik, a másik otthagyatik. Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok! Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakaszában jön el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy házába betörjön. Azért legyetek készen ti is, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyekben nem is gondoljátok.” Máté 24: 33-44.

Jézus által tehát mozdíthatatlan ígéretünk van, hogy ez az Isten igazság-egére vetített sátáni hazugság-ég és az Úr földjére vetített hazugság-föld, tűz által megsemmisülve eltűnik. Urunk Jézus előbb idézett prófécija Péter apostol tolmácsolásában így szól:

„(...) Az Isten szavára; Amely által az akkori világ vízzel elborítván elveszett: A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.

Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.

Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék.

Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, Akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” 2Pét 3:7-13.

A kérdés már csak az, hogy mi itt és most, az Úrnak még megmaradt és megtartott maradék népe igazából mit várunk? Most, amikor az Isten örökkévaló Igéjének erőterében Szentlélek fölemel és kiszakít bennünket a sátáni eseményhorizont bábeli forgatagából, mi az, amint mindenekfelett akarunk? Talán a Covid előtti világunkat? Egy olyan jövőt, ahol a Holdról és Marsról bányásszuk a Földre pusztító létünk fenntartásához a nyersanyagokat?

Teoretikusan szólva még ez is lehetséges a bűneset és vízözön utáni embernek, amely emberről maga az Úr szól így:

- *„Íme, az ember olyan lett, mint közülünk egy, mivel tudja, hogy mi a jó, és mi a rossz (1Mózes 3: 22).”* *„Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghezvigyenek mindent, amit elgondolnak magukban (1Mózes 11: 6).”*

Valóban így van! Egynyelvű, egy észjárású, egységesített vágyvilágú és lényegét tekintve egy vallású, azaz megrögzött önimádóvá lett a globális emberiség! Oly annyira önimádó, hogy amikor a szeme láttára ezernyi Isten csapása által valóságosan is reá omlik a világ, ő akkor sem képes megtagadni saját keze alkotta és szívében dédelgetett bálványait.¹⁰

Tudod testvérem, hogy mi ennek az egynyelvűségnek a legfőbb sajátossága és egyben végzetes tragédiája? Az, hogy ez az egynyelvűségében való világ az egykori Jerikóhoz hasonlóan (tűz) fallal önmagába be és elzárt világ, amelynek mindenre van szava és nyelve, ami a falain belül van, csak épp arra nincs nyelve, hogy a saját éltetőjét¹¹ és egyetlen Szabadítóját megszólítsa, segítségül hívja, vagy bárkinek elmondhassa.

Olyan lett a világ, mint a fogvatartója: világtalanná lett vak, siket és néma! Vak, amikor sötét egén felragyog számára az egyetlen igaz világosság. Amikor szól hozzá az evangélium nyelven a szabadító igazság, akkor siket, ha pedig már a fojtó halállal küzd, néma, és nem tudja kimondani Jézus Krisztus nevét, hogy segítségül hívja, hanem akkor csak tehetetlen bálványait hívja.

Ez tehát a bűn embere, a bűn totális rabszolgája, aki szabad az igazságtól (Róma 6: 20), de ennek a szolgálatnak zsoldja és minden gyümölcse is halál (Róma 6: 22 és 24)! A bűn emberének tehát már nincs önmagán belül semmilyen jelzőrendszere annak jelzésére, hogy bekötött szemmel és betapasztott füllel táncol az alatta tátongó pokol örvénylő peremén. Ez az az ember, akiről Júdás így prófétál:

„Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre. És könyörüljetez némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és utálva még a ruhát is, amelyet a test beszennyezett.” Júd 1:21-23.

Testvérem! Nincs nagyobb rettentés, mint az Úr napján az Úr irgalmából mégis megszólaló igehirdetés, Krisztustanúság, amelyben a hamisíthatatlan evangélium, mint igaz tükör szembesít az emberkéz alkotta sátáni hazugságtükör szörnyű és borzalmas valóságaival.

Nem nézhetsz erre az órára úgy, mint valami természetes dologra, mint valamire, ami neked jár. Nem! Az igehirdetés ma itt és most az Úr irgalmának csodája, mint a felkavarodott vízű bethesdai tó, ahova sokan mentek el a gyógyulásukért (János 5: 2-4).

A csodák csodája itt és most az, hogy miközben félelmetes és iszonyatos erőkkel történik a Krisztus uralmától való elszakadás a létezésünk minden dimenziójában, ugyanakkor és ugyanúgy bennünk történik egy másik le, - és elválás is, amit Pál felette nagy titokként állít eléink. Ez a titok legyen számunkra itt nyilvánvaló, hogy Isten életünk minden történésében

¹⁰ A többi emberek pedig, akik meg nem ölettek e csapásokkal, nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és érc és kő és fa bálványokat, amelyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördögösségeikből, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból. Jel 9:20-21.

¹¹ Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik neked a te békességedre [valók]! de most elrejtettek a te szemeid elől. Luk 19:42.

Krisztus Urunk felemelő vonzását (Ján 12:32) érvényesíti a javunkra, így ezzel az istentisztelettel is elválaszt, leválaszt és elszakít bennünket ettől a romjaiba és hamvába boruló világtól, mindentől, amit valaha „apánknak” és „anyánknak”, vagy otthonnak és hazának neveztünk, hogy testestől-lelkestől, teljes egzisztenciánkkal kizárólag csak a Krisztuséi legyünk.

A prédikált evangéliumban Isten ez az irgalmassága és az igazsága¹² feszül szembe a Sátán által teremtett hamis valóságokkal. Ma az egyik tükörhöz hűséges leszel és vagy az Isten evangéliumának és igazságának kötelezed el magad, vagy tovább lubickolsz a megkettőződött világ elvesztő hazugságaiban. Halló füledet, Krisztus látására megnyílt szemedet, az Ő megértésre megnyílt szívedet vagy még jobban az Úr felé fordítod, vagy bedugod a füledet, eltakarod a szemedet, hogy kitöröld egynyelvű létezésedből Krisztust, de vele együtt a nevedet is az élők könyvéből. Itt döntöd el, hogy életed meglévő napjaiban a kettő közül melyik „tükröt” fogod hosszú percek, órákon, vagy egyenesen napokon át simogatni, kérdegetni, faggatni és kapcsolatot teremteni. Itt döntöd el, hogy *megtartod-e magadat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre (Júd 1:21)*, vagy szégyellni való tehernek (Malakiás 1: 13) tartva Őt elhagyod és elszakadsz tőle, mint a balga szüzek tették azt a nehéz kő korsóikkal, amikor nem cipelték magukkal a vőlegény fogadására (Máté 25:2-3). Eldöntöd, hogy a bűn emberét fogod táplálni magadban, vagy a krisztusi új embert, az Isten új teremtését. A bűn emberévé lenni könnyű, csak sodródni kell a világgal ítéletének kitűzött napjára és a biztos kárhozata felé, a Jézus hitéért viszont tusakodni kell (Júd 1:3), meg kell tanulni az életünkért kiáltva kimondani szent nevét, vállalnunk kell az evangélium mennyei nyelvét a Szodomává és Gomorává változott világban, ahonnan minden nap meggyötörten várjuk, hogy az Isten értünk küldött angyalai örökre kiszabadítsanak.

Összefoglalás **Bogárdi Szabó István** tollából!

„Süllyedés – és az ellenség szeretete

Sokat töprengnek szomorúan a mai világ süllyedésén. Leginkább az okain. A bűn helybenhagyása, mitöbb, ajnározása, a természet ellenére való dolgok felmagasztalása, az igazság kiforgatása, a jogörzés lezüllesztése jogorzássá (ahogy a próféta mondja, Ézsaiás 5,6), a megtagadott jó és az elkövetett bűn egy szintre rángatása nem újdonság. Sőt! Szent Ágoston így írja le az okait (roppant nehéz olvasmány, de roppant súlya is van):

A saját hatalmát szerető lélek a közös egyetemességtől a maga rész-érdekéhez süllyed alá. Ahelyett, hogy Isten törvényei vezérelnék jó rendben, ha ugyan követné Istent, a teremtett világegyetem kormányzóját, [inkább] istentagadó kevélységgel, amit a bűn gyökerének neveznek, a világegyetemnél többre vágyakozik, és azt a saját törvényeinek akarja alávetni. De mivel nincs nagyobb a világegyetemnél, arra szorul, hogy a részlegessel törődjön. A több után epekedve, ő maga lesz kisebbé. Amit pedig önérdekből tervez megvalósítani (a mindenséget irányító egyetemes törvények ellenében), azt a maga teste által hajtja végre, amelyet csak rész szerint birtokol. Ezért testi formákban és mozgásokban gyönyörködik, elmerül bennük; de mivel ezek valóságosan nincsenek meg a bensőjében, a képüket próbálja emlékezetbe vésni és üres képzelgésekkel prostituálja magát; minden kötelességét ezen célok valamelyikének veti alá: vagy kíváncsian hajszolja testi érzékeivel a testi és evilági dolgokat, vagy gögösen felfuvalkodva kiválóbbnak tartja magát a többi léleknél, vagy beleveti magát a testi gyönyörök szennyés áradatába. (Szent Ágoston, A Szentháromságról, 12. fejezet)

¹² Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitelensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Róm 1:17-18.

A firtató, fennhéjázó és érzéki ember, bármiféle ideológiát gyárt, bármilyen zászló alá csoportosul, bárhog rejtegeti üres ideológiákba a fensőbbiség-tudatát, mindegyre süllyedésbe rántja a világot, hiszen ellensége lett Istennek, és ezért ellensége a teremtett világnak és Isten jó rendjének is – és ellensége a szenteknek is.

Mindazáltal ugyancsak Szent Ágoston így magyarázza Jézus parancsát: „szeressétek ellenségeiteket!” (Máté 5,44): Kívánd, hogy veled együtt neki is örök élete legyen; kívánd, hogy a felebarátod legyen; amikor szereted, mint felebarátodat szeresd; ne azt szeresd benne, aki most, hanem azt, akivé lenni kívánod őt.”¹³ Ámen.

Áldás: „Mit mondunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiát nem kímélte, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk mindent vele együtt? Ki vádolja Isten választottait? Isten, aki megigazít. Ki az, aki kárhoztat? Krisztus, aki meghalt, sőt aki fel is támadt, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk. Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongattatás vagy üldözés vagy éhség vagy meztelenség vagy veszedelem vagy fegyver? Mert meg van írva: Teérted gyilkoltatunk mindennap, vágójuhoknak tekintenek bennünket. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban, a mi Urunkban van.” Róma 8: 31-39. Ámen.

¹³ [hJgtúlgSiidcpugonlsoarcs 1red6f., 18dS:asg0m7](https://www.facebook.com/bogardiszaboistvan/posts/848063909168686) vagy:
<https://www.facebook.com/bogardiszaboistvan/posts/848063909168686>